

Arrest

nr. 349 633 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. COEMANS
Kruissteenweg 240
3700 TONGEREN-BORGLOON

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2025 met refertenummer 128574.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. COEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 14 april 2025 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 23 april 2025 aan verzoeker ter kennis gebracht.

“RECTO

*BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9/10/2024 werd ingediend door:

Naam: P.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)1996

Geboorteplaats: Ceceli

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde mevrouw P. P., L. (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) "

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende bewijzen voor:

Loonfiches van tewerkstelling bij (...) voor de maanden april 2024 tot september 2024.

Wat betreft de tewerkstelling bij (...) kan men vaststellen dat de Belgische referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals voorgeschreven door art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Zij beschikt immers niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Op die manier kan eventueel worden vastgesteld dat de Belg, ondanks dat er geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast ter beschikking is, toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van het gezinslid en de Belg zelf kan worden voorzien zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden (OCMW en andere).

De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Op de bijlage 19ter is expliciet opgenomen 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met een gezinslast, dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene werd aldus op de hoogte gebracht dat, indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, bewijzen van de vaste en variabele kosten noodzakelijk zijn opdat de behoefteanalyse kan worden gemaakt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat we enkel beschikken over een huurcontract, waarbij de huurprijs 650 per maand bedraagt. Verder worden geen andere bewijzen voorgelegd van de vaste en variabele kosten van referentiepersoon, ondanks de vermelding op de bijlage 19ter. Na aftrek van alleen de huurprijs van de beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen (maand september 2024: 1969,01 euro) houdt referentiepersoon 1319,01 euro over om alle andere vaste en variabele kosten van het gezin te voorzien, zoals water, verzekeringen, medische kosten, (tele)communicatie, voeding en drank, mobiliteit en transport, vrijetijdsbesteding etc.

Behoudens bewijs van het tegendeel kan er niet zomaar aangenomen worden dat de beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen voldoende zijn om in het levensonderhoud van alle gezinsleden te voorzien

wetende dat uit de resultaten van het huishoudbudgetonderzoek van Statbel (het Belgische Statistiekbureau) blijkt dat de gemiddelde jaarlijkse uitgaven voor een huishouden van 2 volwassen personen in het Vlaams Gewest 6276 euro (=523 euro/maand) voor voeding en niet-alcoholische dranken, 1818 euro voor kleding en schoenen (=151,5 euro/maand), 555 euro voor leidingwater en afvalophaling (= 46,25 euro/maand), 2062 euro voor elektriciteit, gas en/of andere brandstoffen voor verwarming (= 171,83 euro/maand), 1248 euro voor (tele)communicatie (= 104 euro/maand) en 2577 euro voor verzekeringen allerhande (= 214,75 euro/maand) bedragen. Kosten voor mobiliteit (in welke vorm dan ook) zijn hierin nog niet begrepen. Ook buitengewone kosten, zoals aankoop van nieuwe elektrische apparatuur indien deze aan vervanging toe is, onvoorzien medische kosten, aankoop van meubelen of vervanging ervan zijn daarbij nog niet inbegrepen. Het is daarom, behoudens bewijs van het tegendeel, niet ernstig aan te nemen dat referentiepersoon met de voorhanden zijnde bestaansmiddelen alle kosten van zichzelf en betrokkene kan betalen.

Het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, alsnog het verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofde van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geen toepassing kan vinden, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. ”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Overeenkomstig oud artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Verzoeker voert in de synthesesmemorie een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- 1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- 2) Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- 3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.*

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Dat verzoeker verwijst naar artikel 40bis, artikel 40ter, artikel 47/1, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verzoeker de gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn echtgenote, mevrouw P. P. L., die van Belgische nationaliteit is.

Dat verwerende partij stelt dat de familieleden bedoeld in het eerste lid van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 moeten bewijzen dat de Belg, in casu mevrouw P. P. L., beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Er is voldaan aan deze voorwaarde indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Verwerende partij geeft echter niet weer wat dit bedrag in casu betreft, wat een schending van haar motiveringsplicht inhoudt.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de aard en de regelmatigheid.

Onder het bepaalde bedrag mag de aanvraag gezinshereniging niet automatisch geweigerd worden en dient er een individuele behoefteanalyse gemaakt te worden om te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om te voorzien in hun behoeften. Het Grondwettelijk Hof heeft bepaald dat er geen bijkomende bewijzen dienen te worden toegevoegd indien het voorgelegd inkomen van de Belg gelijk is aan of hoger dan het wettelijke referentiebedrag.

Verwerende partij heeft dit bedrag niet vermeld, waardoor het duidelijk is dat zij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij stelt louter dat de referentiepersoon in casu over onvoldoende toereikende bestaansmiddelen zou beschikken, doch zonder enige motivering hoe zij tot deze beslissing is gekomen.

Er is bovendien geen individuele behoefteanalyse gebeurd door verwerende partij. Zij verwijst enkel naar de resultaten van het huisbudgetonderzoek van Statbel, wat uiteraard geen individuele berekening is voor de situatie van verzoeker en onvoldoende motivering.

Verzoeker brengt bewijzen bij van het inkomen van de referentiepersoon, in casu mevrouw P. P. L.. Zij werkt bij (...). Uit deze stukken blijkt dat zij in februari, maart en april 2025 een nettoloon heeft van € 2.395,08, € 2.279,55 en € 2.289,69. Dit is gemiddeld € 2.321,44. Dit betekent dat de referentiepersoon meer geld overhoudt en er dus sprake is van grotere beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen. Verwerende partij heeft echter geen rekening gehouden met dit hoger loon van de referentiepersoon.

Verzoeker brengt tevens een verklaring bij van de heer P. F. en mevrouw H. A., de ouders van de referentiepersoon, in casu mevrouw P. P. L.. Zij verklaren dat de woning waarin verzoeker en zijn echtgenote, de referentiepersoon, in casu mevrouw P. P. L., verblijven, namelijk de woning gelegen te (...), hun eigendom is. Zij verklaren tevens dat zij verzoeker en hun dochter steunen en 3 omwille van de familiale band de huurvergoeding die was overeengekomen middels de huurovereenkomst van € 650,00 per maand niet hebben gevraagd en dit ook niet zullen doen. Deze huurovereenkomst is dus als onbestaande te beschouwen.

Verzoeker brengt bewijs bij dat zijn echtgenote, de referentiepersoon, de dochter is van de heer P. F. en mevrouw H. A..

Verzoeker brengt bewijs bij dat de woning waarin hij samen met zijn echtgenote, de referentiepersoon, verblijft eigendom is van de ouders van zijn echtgenote, de heer P. F. en mevrouw H. A..

Verzoeker en de referentiepersoon, in casu mevrouw P. P. L., hebben in casu de € 650,00 dus nooit moeten betalen en zullen dit niet moeten doen, aangezien de ouders van de echtgenote van verzoeker na de ondertekening van de huurovereenkomst hebben beslist om hun dochter en diens echtgenoot, verzoeker, te helpen en zij dit niet moesten betalen.

De heer P. F. en mevrouw H. A., de ouders van de referentiepersoon, in casu mevrouw P. P. L., verklaren tevens dat verzoeker en zijn echtgenote geen extra kosten dienen te betalen. De kosten van water, elektriciteit en alle andere woonkosten worden dus door de ouders van de referentiepersoon betaald.

Dit heeft als gevolg dat de referentiepersoon over een hoger loon beschikt dan wat verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing, dat de referentiepersoon en dus het gezin van verzoeker over € 650,00 per maand meer beschikt dan wat verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing en dat er geen rekening dient gehouden te worden met de kosten van € 555,00 voor water en € 2.062,00 voor elektriciteit en gas.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben tevens geen meubels die zij moeten aankopen.

Dit betekent dat er voldaan is aan de voorwaarde dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, aangezien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Aangezien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, dient verwerende partij niet over te gaan tot een individuele behoefteanalyse.

Indien verwerende partij echter wel zou overgaan tot een individuele behoefteanalyse, kan er enkel geconcludeerd worden dat verzoeker en de referentiepersoon bewijzen dat de beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen voldoende zijn om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien.

Verwerende partij heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker en beperkt zich tot standaardformuleringen en verwijzingen naar een huisbudgetonderzoek van Statbel, doch zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie.

Dat dit niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M.

Dat deze inbreuk op het familieleven van verzoeker werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoeker in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat men geen rekening houdt met het belang van het huwelijk, het belang van verzoeker en het belang van zijn echtgenote.

Dat dus de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker en zijn echtgenote, de referentiepersoon.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat men rekening dient te houden met het lange verblijf, de integratie, het huwelijk van verzoeker met zijn echtgenote en de aangehaalde middelen van verzoeker.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Hij voert aan dat de verwerende partij niet vermeldt welk referentiebedrag zij hanteert, en dat zij dit bedrag niet afzet tegen de inkomsten die hij wel heeft voorgelegd. Volgens verzoeker bereiken die inkomsten de wettelijke drempel, zodat de verwerende partij ten onrechte tot ontoereikendheid besluit en ten onrechte tot een behoefteanalyse overgaat.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 bedoelde bedrag. Bij de beoordeling van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De materiële motiveringsplicht vereist dat een bestuurshandeling steunt op deugdelijke motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die de beslissing in rechte kunnen dragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de verwerende partij haar beslissing te steunen op een correcte feitenvinding. Bij dit toezicht treedt de Raad niet op als feitenrechter: hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid tot haar feitenvaststelling is kunnen komen, of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn, en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk heeft beslist (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de loonfiches van de referentiepersoon over de maanden april 2024 tot en met september 2024 aan de verwerende partij werden overgemaakt met de e-mail van de stad Tongeren van 17 oktober 2024 (stuk 3 van het administratief dossier). Deze loonfiches vermelden de volgende nettobedragen:

- april 2024: 1.732,12 euro;
- mei 2024: 2.036,24 euro;
- juni 2024: 3.463,08 euro;
- juli 2024: 1.969,24 euro;
- augustus 2024: 1.886,70 euro;
- september 2024: 1.969,01 euro.

Het gaat om inkomsten uit een ononderbroken tewerkstelling bij dezelfde werkgever gedurende zes opeenvolgende maanden. De aard en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen staan *in casu* niet ter discussie.

Het gemiddelde maandelijkse nettotoinkomen over deze periode bedraagt 2.176,07 euro. Op 4 april 2025, de datum van de bestreden beslissing, bedroeg het leefloon voor een persoon met gezinslast 1.776,07 euro, zodat honderdtwintig procent daarvan 2.131,28 euro bedroeg. Het gemiddelde maandinkomen van de referentiepersoon overschrijdt dit referentiebedrag.

De verwerende partij vermeldt dit referentiebedrag niet en zet de voorgelegde inkomsten er niet tegen af.

Zij stelt enkel vast dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, en neemt vervolgens, in het kader van de behoefteanalyse, uitsluitend het inkomen van september 2024 in aanmerking. Zij motiveert niet waarom zij die ene maand als maatstaf hanteert, noch waarom zij de hogere inkomsten van de overige maanden buiten beschouwing laat.

Het komt de Raad niet toe zich over het al dan niet recurrente karakter van een of meerdere van deze inkomsten uit te spreken, noch om zelf te bepalen welk inkomen representatief is. Een dergelijke beoordeling komt de verwerende partij toe en moet uit de motieven van de bestreden beslissing blijken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij over zes maanden bestaansmiddelen ter beschikking had waarvan het gemiddelde het referentiebedrag overschrijdt, en dat zij niet motiveert waarom zij niettemin tot ontoereikendheid besluit.

De vaststelling dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, steunt aldus niet op een correcte en zorgvuldige feitenvinding en wordt niet afdoende gemotiveerd in het licht van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

De behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan hieraan niet verhelpen. Die analyse veronderstelt dat de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen vooraf op rechtsgeldige wijze is vastgesteld. Nu die vaststelling ontbreekt, mist ook de behoefteanalyse een deugdelijke grondslag.

De verwerende partij werpt in haar nota op dat de bewijslast op verzoeker rust en dat zij ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Dit doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker heeft zes loonfiches voorgelegd; het tekort situeert zich niet in het bewijs, maar in de beoordeling die de verwerende partij daaraan heeft gegeven.

De verwerende partij verwijst voorts naar het arrest nr. 255 940 van 2 maart 2023 van de Raad van State, volgens hetwelk de behoefteanalyse er niet toe strekt niet in aanmerking komende inkomsten alsnog mee te tellen. Deze rechtspraak is niet dienstig. Het gebrek situeert zich vóór de behoefteanalyse, bij de beoordeling van de eigen inkomsten van de referentiepersoon, die wel in aanmerking komen.

Voor zover de verwerende partij erop wijst dat zij geen kennis had van de loonfiches van 2025 en van de verklaring van de ouders van de referentiepersoon, volstaat de vaststelling dat de vernietiging niet op die stukken

steunt, maar uitsluitend op de loonfiches die zich op het ogenblik van de bestreden beslissing in het administratief dossier bevonden.

Het eerste onderdeel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige onderdelen van het middel geen verder onderzoek behoeven.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT